

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.224/2011/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Halászné dr. Balkay Hanna ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Marjai Tibor ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű és III. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 4-én kelt 16.G.40.943/2009/22. számú ítélete ellen az alperesek részéről 25. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett és az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezést részben megváltoztatja, és

az I., II. és III. rendű alperesek által a felperesnek egyetemlegesen fizetendő marasztalás összegét 296.891,53 (Kettőszázkilencvenhatezer-nyolcszázkilencvenegy egész ötvenhárom század) euróról 241.935,36 (Kettőszáznegyvenegyezer-kilencszázharmincöt egész harminchat század) euróra leszállítja, a kamatfizetés kezdő időpontjára és mértékére vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyja,

kötelezi az I., II. és III. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperes részére 360.000 (Háromszázhatvanezer) forint kereseti illetékből álló elsőfokú perköltséget, az ezt meghaladóan felmerült elsőfokú perköltségét mindegyik fél maga viseli.

Kötelezi az I., II. és III. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperes részére 300.000 (Háromszázezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetékből az I., II. és III. rendű alpereseket egyetemlegesen 720.000 (Hétszázhuszezer) forint, a felperest 180.000 (Egyszáznyolcvanezer) forint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi, amelyet az állam javára, az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára kötelesek megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes mint vevő és az alperes mint eladó 2005. január 1-jén szállítási szerződést kötöttek írásban, amely szerződés 1. pontjában a vevő és az eladó megállapodtak, hogy a vevő a 2005. évi fűtési szezonban 25.000 darab kandallót tervez megvásárolni. A 2. pont szerint az eladó a vevőnek a mindenkor érvényes listaáron biztosítja a kandallókat, mely listaár a szerződés I. számú mellékletét képezte. A 3. pont értelmében a vevő a készülékeket a vevő telephelyén, szállítólevél alapján veszi át. A szállítási költség és a szállításból eredő károk a vevőt terhelik, az eladó a kandallókat kartondobozban vagy fóliában egyedi csomagolásban biztosítja a vevő részére. A 4. pontban rögzítésre került, hogy a vevő jogosult a ki nem szállított termékek miatt történt reklamációból eredő kártérítést, körbért és anyagi veszteség összegét az eladóra kiszámlázni. Az 5. pontban a felek akként állapodtak meg, hogy a vevő annak érdekében, hogy az eladó őt nagy biztonsággal megfelelő mennyiségű kandallóval el tudja látni, külön szerződés alapján 491.000 euró összegű kölcsönt biztosít az eladó részére. Az

eladó vállalta, hogy 2005. július 31-ig a vevő részére 7.000 darab 6 kW-os kandallót az eladó által megadott szortimentben legyárt és saját telephelyén raktároz. A 7. pontban a vevő vállalta, hogy az eladott kandallók garanciális javítását maga végzi oly módon, hogy az eladó megfelelő mennyiségű cserealkatrészt biztosít a vevő részére, a garancián belül térítésmentesen, garancián túl térítés mellett. Szériahiba esetén a javítás teljes költségét az eladó magára vállalja. A 8. pont szerint az eladó minden kandallót kizárólag EUR raklapon szállít. A 9. pontban a felek akként állapodtak meg, hogy a szerződés a felek aláírásától lép hatályba és egy évig érvényes.

A felperes és az I. rendű alperes a szállítási szerződés alapján egy ún. jegyzőkönyvet vettek fel, amely az árban történő megállapodásukat tartalmazta. E jegyzőkönyv 1. pontja szerint a BERGEN kandalló ára 2005. augusztus 31-ig 24.000 forint, szeptember 1-jétől 100 euró, míg a raklap ára 850 forint. A jegyzőkönyvön szereplő záradék szerint a jegyzőkönyvben meghatározott árak 2006. május 15-ig érvényesek.

2005. január 25-én a felperes mint kölcsönbe adó és az I. rendű alperes mint kölcsönbe vevő kölcsönszerződést kötöttek egymással. A szerződésben rögzítésre került, hogy a kölcsönbe adó a kölcsönbe vevő részére 2004. évben 491.000 euró összegű hitelt biztosított, amelynek lejáratát 2004. december 31-e volt. A szerződő felek a szerződés 1. pontjában megállapodtak, hogy a hitel visszafizetési határidejét 2005. december 31-ére módosítják. A kölcsön kamata a szerződés 2. pontja szerint évi 4,2 % volt, míg a 4. pont értelmében a kölcsönbe vevő a kölcsön lejáratának időpontjában köteles a teljes kölcsönösszeget kamatával együtt euróban a kölcsönbe adó szerződésben megjelölt számlájára átutalni. Késedelmes fizetés esetére a felek az ügyleti kamaton felül évi 10 % késedelmi kamatot kötöttek ki. A szerződésre vezetett záradék értelmében a II. és a III. rendű alperesek mint magánszemélyek az I. rendű alperest a kölcsönszerződés szerint terhelő tartozás visszafizetéséért készfizető kezességet vállaltak a kölcsönszerződésben meghatározott feltételek szerint.

A felperes 2006. július 6-án keresettel fordult a bírósághoz. Többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperes 21.422.454 forint és ezen összeg után 2006. január 31-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kártérítés címén, továbbá kérte, hogy a bíróság az I., II. és a III. rendű alpereseket kölcsön jogcímén egyetemlegesen kötelezze 491.000 euró és ezen összeg után 2005. január 1-től a kifizetésig járó évi 4,2 % ügyleti és 2006. január 1-től évi 10 % késedelmi kamatának, valamint a perköltségnek a megfizetésére. A felperes keresete az alábbi tételekből tevődött össze:

- az I. rendű alperes késedelmes teljesítése miatt többletköltség formájában jelentkező 8.750.889 forint kár,
- 37.756.960 forint kár, ami amiatt érte a felperest, mert az I. rendű alperes kevesebb kandallót szállított, így a felperes megrendelői kötbérrel sújtották a felperest,
- 39.895.500 forint elmaradt vagyoni előny, ami abból származott, hogy az I. rendű alperes kevesebb kandallót szállított, a szerződésben rögzített 25.000 darab helyett 12.952 darabot.
- 16.120.000 forint kártérítés az I. rendű alperes által alkalmazott áremelés miatt, arra tekintettel, hogy az I. rendű alperes a szerződés mellékletében szereplő 24.000 forint/darab listaárhoz képest 27.250 forint/darab vételárat számlázott a felperesnek,
- 12.797.937 forint túlszámlázás, ami az I. rendű alperes által indokolatlanul felszámított 12.087.125 forint csomagolási költségből és 710.812 forint EUR raklap költségből tevődik össze.
- 15.080.080 forint számla alapján fennálló tartozás, amely abból ered, hogy a kandallókhoz tűzrácsokat az alperes helyett a felperes vásárolta meg, és szállította le az alperesnek a kandallókba való beszerelés céljából.

A felperes ezen összegekből levonta az I. rendű alperes felé - álláspontja szerint - fennálló tartozását és a különbözetként mutatkozó 21.422.454 forint megfizetésére kérte az I. rendű alperest kötelezni a Ptk. 379. §-ának (1) bekezdése, 277. §-ának (1) bekezdése, 298. §-ának (1) bekezdése, 299. §-ának (1) bekezdése, 318. §-ának (1) bekezdése, 339. §-ának (1) bekezdése és 355. §-ának (1) és (4) bekezdése alapján.

A felperes a II. és III. rendű alperesekkel szembeni keresetét a Ptk. 523. §-ának (1) bekezdésére, 527. §-ának (1) bekezdésére, 272. §-ának (1) bekezdésére, 274. §-ának (1) bekezdésére és 275. §-ára alapította, és azt 491.000 euró összegre és ennek 2005. január 1-től járó évi 4,2 % mértékű ügyleti kamatára és 2006. január 1-től a kifizetésig járó évi 10 % késedelmi kamatára terjesztette elő.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult. Állították, hogy az I. rendű alperes azért nem szállított a felperes felé, mert a felperes a vételár fizetési kötelezettségének nem tett eleget. Előadták, hogy a felperesnek a csomagolással kapcsolatban többletigénye merült fel, amelyet az I. rendű alperes kielégített és ennek többletköltségeit a felek megállapodása alapján a felperes vállalta viselni. Ugyanígy a magasabb összegű árakról is megállapodtak az I. rendű alperes előadása szerint. Az alperesek vitatták a tűzráccsal és a fuvarozással kapcsolatos igényt. A kölcsön vonatkozásában nem vitatták, hogy a felperes a pénzüsszeget az I. rendű alperes rendelkezésére bocsátotta és azt az I. rendű alperes nem fizette vissza. Beszámítási kifogást terjesztettek elő 150.901.117 forint, a felperes számára leszállított, azonban a felperes által ki nem fizetett kandallók vételára jogcímén, valamint 4.647.625 forint, az Kft. tartozásának a felperes általi átvállalásából eredő követelés kapcsán.

A felperes a beszámítási kifogás körében előterjesztett 150.901.117 forintos követelésből a 487072 és a 487076 sorszámú számlák alapján fennálló követelést vitatta, a 4.647.625 forint Kft.-től átvállalt követelés kapcsán előterjesztett beszámítási kifogás jogalapját és összegszerűségét nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság a 2010. november 4-én kelt 16.G.40.943/2009/22. számú ítéletével kötelezte az I., II. és III. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 296.891,53 eurót, és ezen összeg után 2005. január 1-től a megfizetés napjáig járó évi 4,2 %-os, és 2006. január 1-től a kifizetésig járó évi 10 %-os kamatot. Az elsőfokú bíróság a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította, és megállapította, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét. Ítéletét a Ptk. 379. §-ának (1) bekezdésére, a 318. §-on keresztül alkalmazandó 339. § (1) bekezdésére, 281. § (2) bekezdésének a) és c) pontjára, 298. § a) és b) pontjára és a 299. § (1) bekezdésére alapította és azt állapította meg, hogy mivel a felperes az I. rendű alperes felé fennálló 2005. június 4-től 2005. november 24-ig terjedő időszakban esedékessé vált vételár tartozását nem fizette meg, ezért az I. rendű alperes jogosan tagadta meg a saját szolgáltatásának a teljesítését. Ebből eredően a mennyiségi hiánnyal kapcsolatos 37.756.960 forint összegű és a 39.895.500 forint összegben előterjesztett kártérítés iránti felperesi igényt az elsőfokú bíróság nem talált alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 298. § a) és b) pontjára valamint a 299. § (1) bekezdésére utalással megállapította, hogy az I. rendű alperes a M. gyűjtőraktárába való szállítást késedelmesen teljesítette, mely késedelmes teljesítés miatt a felperesnek kellett a kárellátás terítéséről gondoskodnia. Ezzel összefüggésben a felperes oldalán 8.750.889 forint többlet költség keletkezett, amely összegnek az I. rendű alperes általi megfizetésére alappal tarthat igényt.

Az elsőfokú bíróság a 12.087.125 forint csomagolási többlet költség kapcsán akként foglalt állást, hogy a szállítási szerződés 3. és 8. pontja, valamint a jegyzőkönyv vonatkozó kikötése értelmében az I. rendű alperest 850 forint / EUR raklap ár illeti meg, ezért a 12.087.125 forint csomagolási többletköltség visszafizetésére irányuló kereseti kérelmet megalapozottnak találta, míg a 710.812 forint visszafizetésére vonatkozó igényt alaptalannak.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperes 15.080.080 forint, a tűzráccsal és a fuvarozással kapcsolatos számlákon alapuló felperesi igényt sem, mivel álláspontja szerint a felperes a perben azt nem tudta bizonyítékokkal alátámasztani.

A kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság a szállítási szerződés alapján összességében az alábbi felperesi igényeket találta megalapozottnak: 8.750.889 forint késedelem miatti kártérítés, 16.120.000 forint áremelés miatti igény, 12.087.125 forint csomagolási többletköltség visszafizetésére irányuló igény, azaz összességében 36.958.014 forint.

A beszámítási kifogás körében előterjesztett 150.901.117 forint vételár követelésből az elsőfokú bíróság a 487072 sorszámú számlán alapuló 8.250.000 forint és a 487076 sorszámú számlán alapuló 9.938.070 forint iránti alperesi igényt nem találta alaposnak, mivel álláspontja szerint a 487072 sorszámú számla vonatkozásában az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy a felperes felár ellenében minta kandallókat rendelt volna és vállalta volna azok szállítási költségét, míg a 487076 sorszámú számla vonatkozásában nem nyert bizonyítást, hogy milyen jellegű javításról volt szó, és az a garanciális javítás körébe tartozott-e, továbbá a felperes azt megrendelte-e az I. rendű alperestől. Az e számlába beállított 12.087.125 forint csomagolási költséget az elsőfokú bíróság szintén nem találta alaposnak. Akként foglalt állást, hogy a 150.901.117 forint beszámítási kifogás körében előterjesztett összeget tovább csökkenti a felperes által nem vitásan megfizetett 33.443.011 forint előleg. Mindebből azt állapította meg, hogy a beszámítási kifogás 150.901.117 forintos összegéből 87.182.911 forint az I. rendű alperes jogos igénye. Ehhez hozzászámítva a felperes által az Kft. féle tartozás átvállalásából nem vitásan fennálló 4.647.625 forint összeget, az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogásából mindösszesen 91.830.536 forintot talált alaposnak.

A Ptk. 523. §-ának (1) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a kölcsönszerződés alapján az I. rendű alperes oldalán 491.000 Euró tartozás áll fenn, amelynek forint ellenértéke a keresetlevél 2006. július 6-i beadási időpontjára tekintettel fennálló

euro árfolyam figyelembevételével 138.800.790 forint. Ehhez hozzászámítva a szállítási szerződés alapján a korábbiak szerint levezetett 36.958.018 forintos igényt, a felperes követelését az elsőfokú bíróság összességében 175.758.804 forint erejéig találta megalapozottnak. Az I. rendű alperes jogos igényét 91.830.536 forintban állapította meg, ezért a Ptk. 296. § (1) és (2) bekezdésére utalással az I. rendű alperest a két összeg különbözetének, azaz 83.928.268 forint euró ellenértékének, azaz 296.891,53 eurónak a megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság utalt a kölcsönszerződés 2. pontjára, amely szerint ezen összeg után a felperest 2005. január 1-től évi 4,2 %-os ügyleti kamat illeti meg, majd felhívta a Ptk. 298. § a) pontját, amelynek értelmében azt állapította meg, hogy 2006. január 1-től az I. rendű alperes a szerződés 4. pontjában meghatározott mértékű, évi 10 %-os késedelmi kamatot is megfizetni tartozik.

Az elsőfokú bíróság a II. és III. rendű alperesekkel szemben az ítéletét a Ptk. 272. § (1) bekezdésére és 274. § (2) bekezdésének a) pontjára alapította, és ennek értelmében a II. és III. rendű alpereseket az I. rendű alperessel egyetemlegesen kötelezte az I. rendű alperes felperessel szembeni kölcsönszerződésből eredő 296.891,53 euró és járulékai tartozása megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a felperes fentieket meghaladó keresetét elutasította. A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdésének második mondata alapján úgy rendelkezett, hogy mindegyik fél a saját költségét maga viseli.

Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a beszámítási kifogás mindenben megalapozott volt, és az meghaladja a felperesi követelést, ezért a kereset elutasításának van helye. Állításuk szerint az elsőfokú bíróság lényegében helyesen állapította meg a tényállást, azonban ebből az egyes számlák, illetve az ezekhez kapcsolódó egyes követelések tekintetében téves következtetést vont le.

A csomagolási többletköltség, mint a kandallók készítésével, kiszállításával kapcsolatos költség, a felperes által visszaszállított kandallók javításával kapcsolatos költség, illetve a BERGEN kandallók tekintetében érvényesített áremeléssel kapcsolatos I. rendű alperesi igény, illetve az ezen számlákra alapozott beszámítási kifogás kapcsán kérték figyelembe venni az elsőfokú eljárás során előterjesztett, 2008. március 31-i, 2008. június 9-i és szeptember 19-i, valamint 2009. február 13-i keltezésű előkészítő iratokban foglaltakat a fellebbezésük elbírálása során. Ismételten állították, hogy a felperes a BERGEN kandallók emelt árát elfogadta, az emelt árat tartalmazó számlát befogadta és ezen ár figyelembevételével teljesített. A minta kandallókat a felperes rendelte meg az I. rendű alperestől Németországban történő bevizsgálás céljából az ottani üzleti lehetőségei kibővítése és új üzleti lehetőségek megteremtése érdekében. Ezen kandallók legyártása a felperes érdekében állt. Ugyanígy felperesi érdek volt a részére átadott és a felperes által már átvett, azaz a felperesre átszállt kárveszély időszakában bekövetkezett kandalló sérülések kijavításával kapcsolatos költségek megtérítése is. Az eredetileg meghatározott csomagolással szemben a felperes kérte a nagyobb biztonságot nyújtó csomagolási mód alkalmazását, így az ezzel kapcsolatosan felmerült többlet költségeket is a felperesnek kell állnia.

Az alperesek utaltak arra a fellebbezésükben, hogy álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes 2005. június 4-től 2005. november 24-ig terjedő időszakban nem fizette meg a vételár tartozását, ezért az I. rendű alperes jogosan tagadta meg a saját szolgáltatása teljesítését. Ebből azonban az következik, hogy a felperest nem illetheti meg az általa 8.750.889 forint összegben előterjesztett késedelmes szállítás miatti többletköltség.

Előadták az alperesek a fellebbezésükben, hogy az I. rendű alperes részére járó 150.901.117 forint számlakövetelés és kamatai, illetve a felperes által sem vitatott 4.647.625 forint átvállalt tartozás beszámítása következtében a 491.000 euró kölcsön forintban átszámított ellenértéke - a kamatokat is beleértve - teljes

mértékben kompenzálásra került, így a felperesi kereset teljes körűen megalapozatlanná vált.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, lényegében annak helyes indokai alapján.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében írtak szerint, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, ezért nem érintette az elsőfokú ítéletnek a felperes keresetét részben elutasító, fellebbezéssel nem támadott rendelkezését.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéshez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont jogi következtetésével és érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla csak részben értett egyet.

A Pp. 215. §-a szerint az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen; ez a szabály a főkövetelés járulékaira (kamat, költség stb.) is kiterjed.

A felperes a keresetét a per folyamatban léte alatt többször leszállította, módosított keresetében a szállítási szerződésből 21.422.454 forint megfizetésére kérte az I. rendű alperest kötelezni. A felperes keresetét az elsőfokú bíróság ítélete is így ismerteti (3. oldal 4. bekezdés). Ennek ellenére az elsőfokú bíróság az ítélete 5. oldalának utolsó bekezdésében akként foglalt állást, hogy a felperes keresetéből a szállítási szerződéssel összefüggésben 36.958.018 forint követelést talált megalapozottnak. Ezt azzal indokolta, hogy a felperes ismertetett tételekből álló keresetéből 8.750.889 forint késedelem miatti kártérítést, 16.120.000 forint

áremelés miatti igényt és 12.087.125 forint csomagolási költség felszámítása miatti igényt érvényesítheti alappal az alperessel szemben.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a 16.120.000 forint áremelés miatti igény tekintetében, helyesen állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy az I. rendű alperes a perben nem bizonyított olyan szóbeli megállapodást, amely alapján lehetősége lett volna a listaárban alkalmazott ártól eltérő magasabb árat érvényesíteni a BERGER kandallók vételáraként.

Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla a 12.087.125 forint csomagolási költség felszámítása kapcsán az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel is. Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra, hogy a csomagolási többletköltség az I. rendű alperest nem illette meg, a szerződésben rögzített csomagolási módtól eltérő, nagyobb biztonságot és ezáltal magasabb költséget jelentő csomagolási módban történő szóbeli megállapodást az I. rendű alperes az erre való hivatkozása ellenére a perben nem bizonyított.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját a 8.750.889 forint késedelem miatti kártérítés vonatkozásában. Az alperesek helytállóan hivatkoztak a fellebbezésükben arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes a 2005. június 4-től 2005. november 24-ig terjedő időszakban jogosan tagadta meg a saját szolgáltatásának a teljesítését arra tekintettel, hogy a felperes a megjelölt időszakban nem fizette meg a vételár tartozását. Az ítélet ezen rendelkezését a felperes nem fellebbezte meg, ezért az jogerőre emelkedett. A felperes keresetében a késedelmes szállítás miatti többletköltségként érvényesített 8.750.889 forint a felperest ezért nem illette meg, a felperes által hivatkozott szállítási késedelem ugyanis arra az időszakra esik, amely alatt az alperes jogosult volt a szolgáltatása teljesítését megtagadni.

A Fővárosi Ítéltábla által megalapozottnak tartott két tétel együttes összege 28.207.125 forint, amely meghaladja a felperes leszállított keresetében érvényesített

21.422.454 forint összegű követelést, és ennél magasabb összeget vett figyelembe az elsőfokú bíróság a szállítási szerződéssel összefüggésben.

A fentiekből az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság érdemi határozatában túlterjeszkedett a felperes leszállított kereseti kérelmén. Ezzel lényeges eljárási szabálysértést valósított meg, azonban a döntéshez szükséges valamennyi adat rendelkezésre állt, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a felperesnek a szállítási szerződésből adódó követelését a keresetben érvényesített 21.422.454 forintban állapította meg.

Helyes az elsőfokú bíróság ítélete a 491.000 euró kölcsön tekintetében. A kölcsön összegét az I. rendű alperes nem vitásan átvette, azt a vállalt és meghosszabbított 2005. december 31-i határidőig nem fizette vissza. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a kölcsön összegét a keresetlevél 2006. július 6-i beadási időpontjában irányadó 282,69 forint/euro árfolyam figyelembevételével 138.800.790 forintban. Ezt az összeget egybeszámítva a szállítási szerződésből eredően a felperes keresetében érvényesített 21.422.454 forinttal a Fővárosi Ítéltábla a felperes keresetét 160.223.244 forint összeg erejéig találta megalapozottnak.

Az alperes által 150.901.117 forint összegben előterjesztett beszámítási kifogás összegéből az elsőfokú bíróság alappal helyezte levonásba a 487072 sorszámú számlán alapuló 8.250.000 forint és a 487076 sorszámú számlán alapuló 9.938.070 forint összegű alperesi követelést. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel, amely szerint az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy a felperes felár ellenében mintakandallókat rendelt tőle, és vállalta azok szállítási költségét is. Továbbá nem nyert bizonyítást a perben az sem, hogy a kandallók javítását a felperes az I. rendű alperestől megrendelte. Az elsőfokú bíróság alappal helyezett ezért levonásba az alperes beszámítási kifogásából a két számla vonatkozásában 18.188.070 forintot.

A perben nem vitásan a felperes 33.443.011 forint vételár előleget megfizetett az alperesnek, ezért helyesen csökkentette az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogásban megjelölt vételár követelést ezen összeggel is.

Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a 12.087.125 forint csomagolási többletköltséget az I. rendű alperes a korábban kifejtettek értelmében nem érvényesítheti alappal a felperessel szemben a beszámítási kifogása körében.

Mindezen tételeket levonásba helyezve helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a beszámítási kifogás összegéből 87.182.911 forint az alperesek jogos igénye, és helytállóan növelte meg ezt az összeget az Kft. tartozásának átvállalásából eredő 4.647.625 forint iránti alperesi igénnyel. Megalapozottan jutott ezért arra, hogy a beszámítási kifogásból eredő jogos igény 91.830.536 forint. Ezt az összeget a Fővárosi Ítéltábla levonásba helyezte a fentiek szerint 160.223.244 forintban megállapított felperesi követelésből, amelynek eredményeként 68.392.708 forint erejéig találta a felperes keresetét megalapozottnak. Ezen összeg a keresetlevél beadásakor irányadó euró árfolyam (282,69 forint/euro) szerinti átszámítással 241.935,36 eurót eredményez.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta és az I., II. és III. rendű alperesek által a felperesnek egyetemlegesen fizetendő marasztalás összegét 296.891,53 euróról 241.935,36 euróra leszállította.

A felperes és az I. rendű alperes egyezően állította, hogy a 491.000 euró kölcsön összegével a szállítási szerződésből eredő igények beszámításra kerültek, míg a Ptk. 273.§-ának (1) bekezdése szerint a kezes kötelezettsége ahhoz a kötelezettséghez igazodik, amelyért kötelezettséget vállalt, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan kötelezte a II. és III. rendű alpereseket az I. rendű alperessel egyetemlegesen az elszámolás következtében fennmaradó tartozás megfizetésére,

és helyesen alkalmazta a kölcsönszerződésben rögzített ügyleti és késedelmi kamatot is az alperesek késedelmére tekintettel. A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének a kamatfizetés kezdő időpontjára és mértékére vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyta.

A marasztalási összeg leszállítása következtében megváltozott, 60 - 40 %-os arányú pernyertességre és pervesztességre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az elsőfokú eljárással összefüggésben felmerült perköltség tekintetében is megváltoztatta és a felperes által eredetileg előterjesztett kereset összegéhez viszonyítottn 40 %-ban pervesztes I., II. és III. rendű alpereseket kötelezte a felperes oldalán felmerült, a felperes által előlegezett 900.000 forint kereseti illetékből álló elsőfokú perköltség arányos részének, 360.000 forintnak a megfizetésére.

A kereseti illetéket meghaladóan felmerült elsőfokú perköltségről a Fővárosi Ítéltábla a közel hasonló arányú pernyertességre tekintettel akként rendelkezett, hogy azt mindegyik fél maga viseli.

Az alperesek fellebbezése részben sikerre vezetett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 81. § (1) bekezdése szerint kötelezte az I., II. és III. rendű alpereseket a felperes oldalán felmerült, a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség pervesztességükkel arányos részének egyetemleges megfizetésére. A feljegyzett fellebbezési illetékről a Fővárosi Ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) és (3) bekezdése szerint rendelkezett.

Budapest, 2011. november 15.

. Koday Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s. k.
s.k.

előadó bíró

Dr. Bleier Judit

bíró

A kiadmány hiteléül:
bírószági tisztviselő